

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

זוהר הצלה

חלק י"ז

ובו שאלות ותשובות לעם ישראל

מבואר בחז"ל גודל מצות תוכחה ומחאה וחיוב הערבות על כל אחד ואחד מישראל למחות ביד עוברי עברה, בכל הש"ס בבלי ירושלמי מדרשים זוה"ק, ספרי הראשונים וגדולי אחרונים. על כן אנו יוצאים בקול קורא למען הצלת עם ישראל, להקים השכינה מעפרא, לפדות נפשינו והגאולה השלימה ברחמים.

אור הזוהר 294 * אלול תשע"ג

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

בעלמא! ונחשב לו כאילו החזיר את העולם לתהו ובהו וגורם עוני בעולם ואורך הגלות! ובתיקון ל' כתב, שהם גורמים עניות וחרב וביזה והרג ואבדון בעולם, וגורמים לרוחו של משיח שילך מהעולם ולא ישוב! (וכן איתא במס' שבת ל"ג [ע"פ הגר"א בתיקון ל']). - היוצא מכל זה שכל מי שאינו לומד את ספר הזוהר הקדוש, הרי גורם לבזה חרב הרג ואבדן לעולם, ואלו עבירות שבין אדם לחבירו שאפילו יום הכיפורים אינו מכפר עליהם, (ס' איפה שלימה). ובאופן כזה אין באפשרותו לקיים עד שירצה את חבירו, מחמת שנאבדו כבר רח"ל. - וכבר יצאו גדולי ירושלים (בראשות כ"ק מרן הגר"ח זוננפלד זצ"ל) וגם הגה"צ חברי הביד"ץ של עדנתו וחתמו בקריאת קודש (תרפ"א, ותרצ"א ותשס"ב-ד) ללמוד את הזוהר הקדוש על הפרשה מידי שבוע, ועל כל פנים דף אחד של זוהר ביום.

על כן אנו קוראים לכל המנהיגים, רבנים וראשי ישיבות שליט"א וראשי כוללים שכל רב וראש ישיבה ראש כולל מגיד שיעור ומשפיע, שינהג ללמוד בכל יום בבית מדרשו עם כל קהילתו לפני התפילה או אחרי התפילה עמוד אחד זוהר, שלוקח רק דקה, לישועת כלל ישראל, וכן כל בחור בישיבה ואברך ככולל ילמוד לפני התפילה או אחרי התפילה עמוד אחד זוהר ביום. וכן המלמדים ילמדו עם תלמידיהם בכל יום עמוד אחד לפני התפילה כמו"ש בוה"ק (פר' וירא קיח), קרוב לימות המשיח אפלו נערים ידעו נסתרות, וז"ל בתרגום ללשון הקודש: אמר להם רבי שמעון: אין רצונו של הקדוש ברוך הוא בזה שיתגלה לעולם כל כך. וכשהיה קרוב לימות המשיח, אפילו נערים שבעולם עתידים למצא נסתרות של החכמה ולדעת על ידו קצים וחשבונות, ובאותו הזמן יתגלה לכל.

בוא וראה מה שאמרו חז"ל בירושלמי על שלמה המלך שהיה קודש קדשים, וטעה ועבר על ציווי התורה של לא ירבה... ובגלל זה נטרד ממלכות: (ירושלמי סנהדרין פ"ב ה"ז): תני רבי שמעון בן יוחי עלה ספר משנה תורה ונשתחט לפני הקב"ה, אמר לפניו רבון העולם, כתבת בתורתך כל דייתקי שבטלה מקצת בטלה כולה, והרי שלמה מבקש לעקור יו"ד ממני, אמר ליה הקב"ה שלמה ואלף כיוצא בו בטילין, ודבר ממך אינו בטל, עכ"ל. ואם כן אפילו הגדולי ישראל הכי הכי גדולים אין יכולים לבטל אות אחת מן התורה בין תורה שבכתב ובין תורה שבעל פה, ובזוה"ק מצוה אותנו ללמוד זוהר לכל ישראל כדי שנזכה לתשובה אמיתית באהבה תשובה עילאה ונגאל ברחמים, ואם לא שומעים בקול משה רבנו, "אמר ליה הקב"ה שלמה ואלף כיוצא בו בטילין, ודבר ממך אינו בטל". בוא וראה מה דכתבו בזו"ח פ' נח שכל ענין הגאולה והתשובה תלוי על רישי כנישתא, ואם כן, צריכים כולם להורות לישראל שילמדו זוהר הקדוש, כי אנו מאמינים בני מאמינים שמשו רבנו הוא אדון כל הנביאים, ונבואתו אמת, ולא תשתנה לעולם ח"ו. ובזכות התנא האלוקי הרשב"י תעמוד לכל ישראל להושע בכל הישועות והנחמות, ובדא יפקון מן גלותא ברחמי, אכ"ר.

שאלה: למה הרב כותב באופן חמור וקיצוני כל כך, נגד כל הרבנים הגדולים והראשי ישיבות, וארגונים של מחזירי בתשובה? - תשובה: הזוהר בפרשת בראשית דף כ"ח: אומר שכל הת"ח שלא רוצים ללמוד זוה"ק הם הולכים נגד משה רבינו. ועיי"ש בביאור המקדש מלך. שאלה: למה הרב אומר שדווקא הם אחראים על כל האסונות והצרות? - תשובה: בתיקוני זוהר תיקון ל' כתוב על מי שלא רוצה שילמדו זוהר הקדוש: "אוי להם שגורמים עניות וחרב וביזה והרג ואבדן בעולם, והרוח הזו שמתלקת היא רוח המשיח". שאלה: למה יש בחורים שמתקלקלים? - תשובה: המהרח"ו כותב בהקדמה לעץ חיים שמי שלא רוצה ללמוד זוה"ק עליהם אמר הפסוק: "יכל

הגבעות המקלקלו" אלו הבחורים התלמידים הקטנים שרואים את מלמדיהם שאינם רוצים ללמוד זוה"ק ותורת הסוד, על פן גבעות אלו נתקלקלו ולבם שרש פורה ראש ולענה ועלתה בהם תלודת טיט ורפש לכפר בהכמת האמת... ואין ספק כי לא יהיה להם חלק בעולם הבא כנזכר בזה"ר. ועוד כתב שם, כי הכל תלוי בעסק ההכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחרו ועכוב בגין בית מקדשנו ותפאתנו.

שאלה: למה גזירת הגיוס באה? ומי אשם בזה? - תשובה: כבר לפני מאה שנה בשנת תרע"ד, תחילת מלחמת העולם הראשונה, כבר כתב המקובל האלוקי רבי יהודה פתייה ז"ע שאחרי שנתמעט לימוד הזוהר והקבלה בעולם נגזרו גזירות הגיוס ועוד צרות משונות רח"ל.

שאלה: גזירת הקיצוצים הכלכליים, מי יכול להינצל ממנה? תשובה: בזוהר הקדוש כתוב שלפני ביאת המשיח הערב רב יעשה צרות ודוחק גדול ללומדי התורה, ויקח מהם מיסים קשים, ובזוה"ק ברעיא מהימנא כתוב שלומדי הזוהר בהם אין ניסיון, והם נגאלים ברחמים, כי הם אהוביו של מלך מלכי המלכים הקב"ה. ובאמת כבר הרעיא מהימנא [הוא

משה רבנו ע"ה] מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דוקא, כי תורת הרש"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ללא הפסק ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו (זוהר פנחס ר"ט).

אחינו בית ישראל, עת צרה היא ליעקב, ואין לשקוט בעת הזאת, ידוע לכל שאנו נמצאים עכשיו בסוף הגלות, ורוב הסימנים שכתבו חז"ל בעקבתא דמשיחא כבר נתקיימו, וצרות רבות וגזירות קשות פוקדות את ישראל בארץ הקדוש ובעולם כולו, ובפרט הגזירה הנוראה על בחורי ישראל והחינוך הטהור, עם ישראל זקוק לרחמי שמים מרובים, ומן השמים מעוררים אותנו לתשובה, ואין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים. - לכן חובה קדושה על כל אחד ואחד ללמוד פרד"ס בכל יום ויום (האר"ז בלשעה"מ), ובלימוד הזוהר הקדוש יוצא ידי חובת לימוד הקבלה (כף החיים סי' קנ"ה). כי אם מחסרים את חלק הסוד הרי גורמים פירוד ח"ו בעולמות העליונים והרי לימודם פגום, וכפי שנכתב בתיקוני זוהר (תיקון מג) על מי שלא לומד ומי שלא אומר ללמוד, טב ליה דלא אתברי

לייגע עצמו כנ"ל משום דבאמת נ"מ לדינא, ולא בדיני ממונות, אלא נ"מ לדיני נפשות כנ"ל, שאם יאמר ברבים דברים כאלה שהמה נעימים וערבים באזני השומעים עי"כ יזכה שיהי' דברי תוכחתו עושה רושם אצל השומעים ויהי' בבחינת עם נברא.

ת"ח הרוצה לדרוש ברבים דברי תוכחה ויהיו דבריו נשמעים וימצאו חן אצל השומעים, העצה לכך, שיבחר בד"ת שראויים לאומרם שהם בבחי' דבש וחלב

ובזה אפשר נמי לפרש כוונת (פסוק י"א שה"ש סימן ד') "נופת חטופנה שפתותיך כלה דבש וחלב תחת לשונך וריח שלמותיך כריח לבנון", הכוונה, את כלה זה הת"ח כשתרצה לדרוש תורה ותוכחה ברבים ורצונך שיהי' דבריך נשמעים וימצאו חן אצל השומעים, אזי עצתי שתבחר בד"ת כאלה שהן המה ראויים לאומרם והמה בבחינת דבש וחלב, ואז יועילו דבריך ויכנסו באזני השומעים גם אם תאמר אותם באיזה לשון גם אם אינו בלשון צה, וזהו דבש וחלב תבחר תחת לשונך, הכוונה, תחת שתבחר בלשון צה, וחד"ת שלך הם בבחינת מה בכך, וזה לבד ג"כ לא יועיל, כי אחז"ל חכמת המסכן בזויה הממסכן עצמו מד"ת שהוא נאה דורש ואינו נאה מקיים והכתוב אומר צדק לבשתי וילבשני, הלבש אותו מחלצות, וזהו וריח שלמותיך הנעשים ממע"ט שלך יהי' כריח לבנון, ואז יהי' דבריך נשמעים.

נוסח אמירת התוכחה יהי' מישרים בדרך פשרה כדבש וחלב, כי בדרך קשה בבזיונות וקללות לא ישיג תכליתו, שתוכחה בדרך זה אינו נכנס בלבבות השומעים

ואיך יהי' נוסח אמירות תוכחתו, אם בבחינת לפידים, או בבחינת רכו דבריו משמון, עיין (פרש"י משלי סימן א' פסוק ג') מישרים, היא פשרה, עין (יהזקאל סימן כ"ב פסוק ב') התשפוט תרגומו התוכיח. ואיתא במדרש האומר תורה ברבים אם אינם ערבים לשומעיהם כדבש וחלב המעורבים זה בזה מוטב שלא אומר, אפשר הכוונה הלא תכלית החכמה היא תשובה ומע"ט, וא"כ, אם יאמר תוכחתו רק בדרך קשות בבזיונות וקללות אזי לא ישיג תכליתו, שתוכחה בדרך זה אינו נכנס בלבבות השומעים שהרי נח אמר תוכחתו בדרך לפידים והיו מבזים אותו עבור כן, וכן אם נוסח תוכחתו רק הוא בדרך פיוסים ובקשות ג"כ אינו מועיל שהמליץ אמר אל תהי מתוק הרבה פן יבלעוך, אלא תוכחתו צריך שיהי' בדרך פשרה ויערב דבש שהוא דין עם חלב שהוא רחמים, וזהו אפשר כוונת המדרש כדבש וחלב המעורבים זה בזה... ובזה אפשר לפרש כוונת (פסוק ב' תהלים סימן נ"ח) מישרים תשפטו בני אדם, ענין תוכחתך יהי' תמיד על דרך פשרה.

אם רוצה שיהיו דברי תוכחתו נשמעים צריך להזהר בד' דברים: א. שלא יוכיח בדרך קשות בבזיונות וקללות רק בדברי נחת. ב. שישונו בתשובה מדיבורים אסורים שאין קטיגור נעשה סניגור. ג. והוא העיקר שהדברי תורה שבהם מלביש התוכחה יהא ראויים לאומרים כתפוחי זהב במשכיות כסף. ד. שיהיו דברי תוכחתו יוצאים מן הלב, אם חסר אחת מהתנאים האלה תוכחתו ללא יועיל.

המוכיח כשירצה שיהי' דברי תוכחתו נשמעים צריך להיות נזהר בארבעה דברים, האחד הוא שלא יהי' מוכיח בבחינת לפידים כנח, אלא בדברי נחת, וגם שירחץ פיו בתשובה מדיבורים אסורים, שאל"כ אין קטיגור נעשה סניגור אם פיו מלוכלך בצאות עבירה של חשמ"ל ומדובקים שם אותן קטיגורים שנבראו מעבירות אלה, איך יזכה שתוכחה שיוצא מפה מלוכלך כזה שיעשה רושם בלב השומעים ומקטיגור יעשה סניגור, בתמי'. וגם

בזה שאין מוכיחים משום טול קורה או משום דברי ר"ט, יל"פ הפסוק "והשטן עומד על ימינו" לשבחו לפני ה' ועי"כ היה ראוי לקיים מצות תוכחה ובכ"ז לא קיים, בעצם זה שהשטן עומד על ימינו הוא "לשטנו"

ובדבר זה שחייב התוכחה רק הוא אם אין יכולין לומר לו טול קורה מבין עיניך, ועל זה אמר ר' טרפון תמה אני אם יש בדור הזה מי שיכול להוכיח, אפשר לפרש כוונת (פסוק א' זכרי' סימן ג') "והשטן עומד על ימיני לשטנו". דהיינו ששיבח אותו לפני ד' במעש"ט שיש לו ועי"כ היה ראוי לקיים מצות תוכחה מאחר שהוא בבחינת "כולך יפה ומום אין בך", ואפ"ה לא הוכיח וזהו "לשטנו".

ההוכחה תועיל לאלה שיש להם תורה ומעש"ט וגם ענוה וירא"ש ועי"כ מחזיק שכל אחד ואחד שהוא יותר גדול ממנו בתורה וביראה, שהאנשים האלה דומים לערבה שמחזיק בעצמו שאין בו לא תורה ולא מעש"ט

ולמי יוכיח, הנה (הפלאה) היה מפרש בדרך הצלה כוונת פסוק "אל תוכח לץ פן ישנאך", "ל"ץ ר"ת "למדן" צדיק, דמי שמחזיק את עצמו שהוא בקי כ"כ בידיעות התורה כמו המוכיח, וכן מי שמחזיק עצמו שהוא כ"כ צדיק כמו המוכיח, עי"כ אינו שומע תוכחתו, בזה היה נלענ"ד לפרש הטעם שתופס האתרוג בידו השמאלית והוא סמוך אצל ערבה, משום שערבה ישמע לתוכחתו כמדרש, והובא גם (בפי"ט) יאגדו אלו עם אלו וילמדו אל את אלו, משא"כ לולב שהוא למדן, והדס שהוא צדיק, מה להם להדרכתו ולתוכחתו של הת"ח שהוא הוא האתרוג, אלא לערבה שיודע בעצמו שאין בו לא תורה ולא מע"ט, ומינה לבני אדם כאלה הגם שיש להם תורה ומע"ט אלא שיש להם ענוה ויראת שמים באמת ועי"כ מחזיק לכל אחד ואחד שהוא גדול בערכו בתורה וביראה יותר ממנו והם דומים לערבה, לאנשים כאלה תועיל תוכחתך.

יוכיח בלשון ובאופן שהדברי תורה שעליהם בנוי יסוד התוכחה ומלביש בהם דברי התוכחה יהיו דברים הראויים לשומעים, שהמה נעימים וערבים באזני השומעים, כי עי"כ תוכחתו יותר נשמעת ותעשה רושם אצל השומעים

באיזה הלשון יוכיח, שלמה הזהיר לאותן אנשים אשר כל כוחם בפה, וטורחים ליפות עצמם בעיני ההמון לדבר צחות, ועיקר חד"ת שלהם שעליהם יסוד תוכחתם, הם דברי מה בכך ומילי דכדי, שלא זה הדרך הנכון. ובזה אפשר לפרש כוונת (פסוק ב' משלי סימן כ"ז) "יהללך זר ולא פיך", הזר שבא להלל אותך, לא יהי כהליל שאתה פטיט, אלא "יהללך זר", אותך בעצמותך יהלל שאתה ת"ח, ושאתה מגיד משרים, ואתה מפרש פירושי מקראות בדרך הקרוב למרכז האמת, ולא שיהלל רק פיך, וכן יהללך נכרי, ולא שיהלל רק שפתניך, משום שדבר זה הוא ברור שאם חד"ת שלו שהוא מתלבש בהם תוכחתו, הן המה דברים הראויים לשומעים והם בבחינת "שפתיים ישק משיב דברים נכוחים", אזי עי"כ תוכחתו יותר נשמעת, משא"כ אם חד"ת שלו ממש הם בבחינת מה בכך, דבר זה גורם שגם תוכחתו אינה נשמעת, לכן צריך לזהור מאד אם כוונתו להיות לוקח נפשות ולא להבנין לאביהם שבשמים מהצריכות הוא לייגע עצמו וגם להתפלל אל ד' שיחונן אותו שיהי' לו חד"ת כאלה שהם משובחים באזני השומעים שע"כ יזכה שיהי' תוכחתו נשמעת, ולא כיש מהטועים שאומרים מאחר דלא נ"מ לדינא מלימוד אגדות, א"כ אין מהצריכות לייגע עצמו בלימוד אלה, ואני אומר דמהצריכות הוא

ק"ח

וזה אפשר ג"כ לפי "כחוט השני" שנהפך מאודם ללובן לעשות מזדונות זכיות, כן יהי "שפתותיך" שמדברות תוכחה יהי בכח התוכחה לעשות מזדונות זכיות, ובאיזה אופן אפשר לזכות לכך "ומדברך" דיבורך תוכחה "נאוה" כנ"ל. ואז לא רק הבינונים ישמעו לתוכחתך, אלא גם כפלה הרימון רקתך" הריקנים שבך קודם התוכחה, יהיו לאחר התוכחה

ובזה אפשר נמי לפרש כוונת (פסוק ג' שה"ש סימן ד) "כחוט השני שפתותיך ומדברך נאוה כפלה הרימון רקתך מבעד לצמתך", הכוונה, כחוט השני שנהפך מאודם ללובן לעשות מזדונות זכיות, אבל כן שפתותיך שבכח התוכחה יסובב לעשות מזדונות זכיות, אבל עבור איזה תואר תוכחה תוכל לזכות לזאת, חוזר ומפרש שזהו רק "ומדברך נאוה" כפירש"י דיבורך, תוכחה נקרא דיבור שאינו מוכיח בדרך לפידיים ואז אם יהי התוכחה באופן כזה לא לבד שהבינונים ישמעו לתוכחתך אלא גם "כפלה הרימון רקתך" אפילו הריקנים שבך קודם התוכחה, עתה לאחר התוכחה מלאים מצות כרימון.

ק"ט

הדרך הנכון באמירת דברי תוכחה, בתחילה צריך לומר דברי פיוסים ודברים רכים וערבים כדי להמשיך לבבם. כשכבר נתרכך לבם יוכל לומר דברים קשים, ובסוף דבריו ג"כ יהי דברי ריצוי ופיוסים

דרך הנכון הוא שהמוכיח החכם צריך לכלכל דבריו במשפט, והיינו בתחילת תוכחתו צריך שיאמר להם דברי פיוסים ודברים רכים וערבים כדי להמשיך לבבם בדבריו הנעימים, ואח"כ באמצע הדרשה כשכבר נתרכך לבם יוכל לומר להם גם דברים קשים, ובסוף תוכחתו דהיינו בסיום הדרשה צריך שיהי ג"כ בדברי ריצוי ופיוסים.

ק"י

וזהו "כשופר הרם קולך והגד לעמו פשעם ולבית יעקב חטאתם", כשתרצה להוכיח אותם על פשעם וחטאתם יהי דברי התוכחה מסודרים כסדר תקיעת שופר, תקיעה רחמים, תרועה דין, תקיעה רחמים

ובזה אפשר להסביר כוונת (פסוק א' ישעי' סימן נח) "קרא בגרון אל תחשוך כשופר הרם קולך והגד לעמי פשעם ולבית יעקב חטאתם", הכוונה, "הגד לעמי פשעם" כשתרצה להוכיח אותם אזי "כשופר הרם קולך" יהי דברי תוכחתך מסודרים בדמות ותואר כזה כמו הסדר והתואר של תקיעת שופר, שהוא תקיעה, תרועה, תקיעה, וידוע תקיעה הוא מורה על רחמים, ותרועה הוא דין, וחוזר ומסיים בתקיעה שהוא רחמים, כן באופן זה יהי סידור אמירות תוכחתך.

ק"יא

וזה לא "תעשון אתי", המנהיגים את העם בדרך של אלהי כסף לבד, ואלהי זהב לבד, לא תעשון לכם רק במידת הדין או רק במידת הרחמים המכונים זהב כסף, שבכל אחד מהם לחוד לא תועיל התוכחה ולא יגיע לתכלית המבוקש, כנ"ל

ובזה שענין התוכחה יהי במשפט, שהוא תערובות דין ורחמים, אפשר לפרש כוונת (פסוק כ' שמות סימן כ"ו) "לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב לא תעשו לכם", מנהיגים כאלה שענין התנהגותם בהדרכות דורם רק הוא במידת הדין או רק ברחמים, שזהו זהב וכסף, לא תעשו לכם, משום שכל אחד משני אלה הוא ללא יועיל ולא יבוא עי"כ לתכלית המבוקש שיעשה דברי תוכחתו פרי קודש בלבבות השומעים שהרי הקפידה עליו תורה ביותר "וגר לא תונה ולא תלחצנו", אפ"ה (המשך פסוק י"ט, כ', שמות סימן כ"ב) נאמר "בלתי לד' לבדו", הכוונה מה שנוגע להדריכו בקיום מצות ד', בכל כה"ג מצוה היא גם ללחצו בדברי תוכחה והדרכה.

והוא העיקר שיהי דברי תורה שאומר יהי כתפוחי זהב במשכיות כסף, וגם שיהי תוכחתו דברים היוצאים מן הלב, ובזה אפשר לפרש כוונת (פסוק ו' מלאכי סימן ב') תורת אמת היתה בפיהו, וגם עולה לא נמצא בשפתיו, וגם בשלום ובמישור הלך אתי שהיה תוכחתו במישור דברים היוצאים מן הלב בלי עקיבה, וגם בשלום בלא לפידיים, מש"ה זכה ורבים השיב מעון, ואם חסר אחת מתנאים אלה תוכחתו ללא יועיל.

ק"ב

התוכחה נמשלה לגשם ושלג, שהאדם הוא קרוב אצל עצמו ודרכו ישרה בעיניו, וכששומע דברי תוכחה ורואה את עצמו שלא עשה כן, אזי כואב לו קצת, אבל כשמתבונן שדברי המוכיח אמיתיים, הוא מקבל על עצמו מהיום והלאה לעשות כדבריו ושמוח בהם, כהגשם הזה שמצער הבריות ומשום שתכליתו לטובה שמחים בו

ענין (ישעי' סימן נ"ה פסוק י') כי "כאשר ירד הגשם והשלג מפרש דרך הרמז בר"ת "כי הוא "יכאוב ויחבש, אפשר להסביר הכוונה, שנמשלה התוכחה לגשם ושלג משום שאדם קרוב אצל עצמו ודרך איש ישר בעיניו כששומע תוכחה ומתוך כך רואה את עצמו שהוא לא כן עשה, אזי כואב לו קצת, אבל אח"כ כשנותן אל לבו שדברי המוכיח אמיתיים המה, אזי מקבל על עצמו לעשות כדבריו מהיום והלאה ושמוח בהם, וכן הוא ממש המשל של גשם והשלג, משום הגשם מצער הבריות ואפ"ה משום שתכליתו לטובה שמחים בו.

ק"ג

בוה שאמרנו שהתוכחה לא תהיה בדברים קשים ובכעס, הגם שלפעמים ראוי לכעוס עבור המעשים הלא טובים, בכ"ז יהי מתון מתון ישכח כעסו ויוכיח בנחת

ובזה שלא יהיה ענין תוכחתו בבחינות לפידיים, והגם שלפעמים ראוי לו לכעוס עליהם עבור מעשיהם אשר לא טובים עם כל זה יהי מתון מתון וישכך כעסו ויוכיחם בנחת.

ק"ד

ובזה אפשר לפרש "ואוהביו" אלו המשתדלים לאהב בנים לאביהם שבשמים יתנהגו בדרך של "כצאת השמש בגבורתו", שאי' במדרש שהשמש קודם צאתה להאיר לעולם טובלת עצמה בים כדי להשקית ולכבות חומה הגדול שאל"כ היה העולם נשרף

ובזה אפשר לפרש כוונת (פסוק ל"א שופטים סימן ה') "ואוהביו כצאת השמש בגבורתו" וגו', הכוונה אוהביו המשתדלים לאהב בנים לאביהם שבשמים יתנהגו בדרך זה כצאת השמש בגבורתו, שאיתא (במדרש) שקודם צאתה להאיר לעולם היא טובלת עצמה בים כדי להשקית ולכבות חומה הגדול שאל"כ יהי העולם נשרף, כן על דרך זה יהי ענין תוכחתך כנ"ל בדרך פשרה תערובות דבש וחלב.

ק"ה

ובזה שצריך לערב בדברי תוכחה רחמים ודין דברי כיבושים עם דברי רכות יל"פ הכתוב "טוב איש חונן ומלוה" מלוה מחבר בנים לאביהם שבשמים, שזה יהיה בדרך "יכלכל דבריו" דברי התוכחה, במשפט שהוא תערובת של דין ורחמים

ובזה שצריך המוכיח להתחכם לערב בדברי תוכחתו רחמים ודין דברי כבושים עם דברי רכות, אפשר לפרש כוונת (פסוק ה' תהלים סימן ק"ב) "טוב איש חונן ומלוה", מלוה, מחבר בנים לאביהם שבשמים כדאיתא (במדרש) מש"ה נקרא בשם לוי משום שעתיד ללות בנים למקום, אבל ענין ההתחברות יהי "יכלכל דבריו", דברי תוכחתו (כפירש"י דבר, דבר, דברי, משמען דברי תוכחה) "במשפט", משמעו של משפט הוא תערובות דין ורחמים.

עתידי ליתן דין וחשבון, ואימות יום הדין, עד שעיי"כ ירך לבבו להיותו נכנע לפני ד' ממורא ועונש של יום הדין ואז ע"י תשובה מיראה נעשה מזדונות שגגות, ואחר זמן מה כשכבר הורגל בתשובה מיראה אזי מדבר עוד אל לבו בענין ה'לד' תגמלו זאת, הלא הוא אביך קניך ורוצה בטובתך, וכל הפרשה של יראה עד שמביאו לידי כך שמתלהב בלבבו אהבת ד' ויראת התרוממות ואז בכח תשובה כזאת שגם אותן שגגות נעשים זכיות.

כ"ה

זוה כפל הלשון "הוכח תוכיח", תחילה תוכיח אותו לעשות תשובה מיראת העונש שזדונותיו יעשו שגגות ואח"כ תוכיחו עוה"פ שיעשה תשובה מאהבה ואז "ולא תשא עליו חטא" שאפילו עון שוגג לא ישאר לו מאחר שע"י תוכחתך יתפכו לזכיות

ובזה אפשר לפרש כוונת (פסוק י"ז ויקרא סימן י"ט) "הוכיח תוכיח", כוונת כפל הלשון הוא, תחילה תוכיח אותו לעשות תשובה עבור יראת העונש ותרויח לו בזה שיעשה זדונותיו שגגות ואח"כ תחזיר ותוכיח שיעשו תשובה מאהבה ואז "ולא תשא עליו חטא", אפילו עון שוגג לא ישאר לו שיענש מאחר שתגרום לו בתוכחתך שיהפכו לזכיות.

כ"ו

זוה "ואוהביו" המאהבים בנים למקום העצה היא שיכללו מעשיהם מעט מעט, כצאת השמש בגבורתו שאינו זורח בפעם אחת

זוהו אפשר נמי כוונת (פסוק ל"א שופטים סימן ה') "ואוהביו", הן המה המאהבים בנים למקום, עצה הנכונה שלא יפסעו פסיעה גסה בהדרכתם אלא מעט מעט, וזהו הדמיון "כצאת השמש בגבורתו" שאינו זורח בפעם אחת.

כ"ז

אפ"ל להנ"ל שהתוכחה בדברים קשים בלי שיהיו מלוכשים בדברים אהובים ונעימים הנאמרים בנחת ומענה רך, הם דומים למי האוקיינוס המלוחים שלא נמתקו ואינם מתקבלים על לב שומעם שאדם קרוב אצל עצמו ודרכיו ישרים בעיניו, לכן מהצורך שיתלבשו בדברים רכים וערבים להשקט קצת מליחותך דוגמת מי הגשם הנשאבים בעבים מהאוקיינוס וממתקים אותם, וזהו "יערף כמטר לקחי" דברי תוכחתי יעריפו עליכם בנחת שיהיו ממותקים כמטר מי הגשמים, ואז אקוה "תזל כטל אמרתי" שיהי הכל שמחים בו כטל הזה

ולהנ"ל שהמוכיח לא יוכיח בדברים קשים לומר המחלל שבת מות יומת, או הכרת תכרת, וכיוצא באלה, אלא צריך שדברי תוכחתו יהי' מלוכשים בדברים אהובים ונעימים הנאמרים בנחת ומענה רך, ורק עיי"כ יוכל להמשיך אליו לב ההמון (והנה אחז"ל פ"ק דתענית) שהעבים המוריקים גשם על הארץ שואבים מימיהם מים אוקיינוס לדעת ר' אליעזר, והקשה הגמרא והלא מי אוקיינוס מלוחים המה, ומתרחץ שהעבים ממתקים אותם) כן אפשר לומר, התוכחה בפני עצמו בלי מיתוק מלוחים המה, ומשום שאדם קרוב אצל עצמו מתוך כך כל דרכיו ישרים בעיניו ומום אין בו ומינה כשמוכיחי' אותו כואבים לו דברי התוכחה משום שעיי"כ נראה שדרכיו עקושים ועקומים ועיי"כ להרבה בני אדם אינם מתקבלים ואינם נשמעים מש"ה מהצריכות הוא שיתלבשו בדברים רכים וערבים להשקט קצת מליחותם, בזה אפשר לפרש כוונת (פסוק ב' דברים סימן נ"ב) "יערף כמטר לקחי", דברי תוכחתי שאני רוצה לומר לכם יעריפו עליכם בנחת שיהי' ממותקים כמטר, דוגמת המטר, הגם שהמים שהוא שואב המה בעצמם מים מלוחים, עם כל זה העבים ממתקים אותם, ואז אקוה תזל אמרתי כטל שיהי' הכל שמחים בו.

כ"ח

מפרש המשך הפסוקים "ויצום אל בני" וגו' צוה להנהיג את ישראל בנחת ולדון אותם לכף זכות משום שאין אדם נתפס על צערו, לכן מה שאמרת עליהם הן בני לא שמעו אלי אני מאמינך כי "אלה ראשי בית אבותם" היו אוהבי תוכחה, שהרי שמעו דברי קנטורים שהוכיח אותם אביהם ולא יצאו מאתו רק שמעו אותן וקבלו עליהם, ולכן הגוף נגרר אחר הראש, מסתמא כולם אוהבי מוסר המה, ובוודאי יומתק המדרש, ולא שמעו מקוצר רוחו של משה שלא סידר להם את תוכחתו

ובזה אפשר לפרש כוונת (המשך פסוק י"ג י"ד שמות סימן ו') "ויצום אל בני ישראל ואל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל מארץ מצרים, אלה ראשי בית אבותם", הכוונה "ויצום" צוה להם להנהיג את ישראל בנחת ולדון אותם לכף זכות משום שאין אדם נתפס על צערו, מעתה מה שאמרת עליהם בני ישראל לא שמעו אלי, אני איני מאמינך (וכפסיקתא, ולא כפסיקתא, עיין פירש"י שם פסוק י"ד) שהרי ראשי בית אבותם אוהבי תוכחה היו, שהרי שמעו דברי קנטורים שהוכיח אותם אביהם ולא יצאו ממנו אלא שמעו אותן וקבלו עליהם, מעתה בתר רישא גופו גריר, מאחר שראשי אבות ישראל אוהבי מוסר המה, מסתמא כולם אוהבי מוסר. מכש"כ שיומתק פירש זה יותר למדרש ולא שמע מקוצר רוח, הכוונה מקוצר רוחו של משה שלא סידר להם את תוכחתו.

כ"ט

בענין התשובה תהי' סדר התוכחה קודם לעוררו שיכניע לבו לה' שלא יוסיף ברשעו ולא ירבה פשע על חטאתו, וכשכבר קיבל דברי המוכיח בזה, תהיה התוכחה לתקן מעשיו הרעים

ואיך יהי' סדר התוכחה בענין התשובה (עיין יחזקאל סימן ג' פסוק י"ח) באמרי לרשע מות תמות ולא הזהרתו ולא דברת להזהיר רשע מדרכו הרשעה לחיותו, וקשה כפל הלשון ולא הזהרתו, ולא דברת, וכן להזהיר רשע מדרכו הרשעה, וחזר ואמר לחיותו, ואפשר לפרש הכוונה, דמסתבר דתחילה צריך לעוררו ולהזהירו שיכנע מהיות לבבו לד' בדבר זה שלא יוסיף ברשעו ושלא ירבה על חטאתו פשע, כמו אל נא תהי מריבה, מריבה לשון נקבה, מפרש (השל"ה) שלא תהי' המחלוקה פו"ר, וזהו אפשר כוונת הפסוק ולא הזהרתו מדרכו הרשעה לשון נקבה שלא יהי' רשעו פו"ר ואפ"ה כשכבר גבר על יצרו לקבל דברי המוכיח בזה, אזי עוד מדבר על לבו בדברי תוכחה, וזהו ולא דברת לחיותו, הכוונה לתקן מעשיו הרעים שעבורם הוא בבחינות מת, שיתחרט ויתנחם עליהם ועיי"כ יהי' בבחינות חי.

כ"א

המוכיח יוכיח כסדר לא יאחר המוקדם ולא יקדים המאוחר, דהיינו אדם שכבר נפל ברשת היצר צריך תחילה לדבר אל לבבו, שעין רואה ואוזן שומעת וכל מעשיו בספר נכתבים לתת לאיש כדרכיו וכפרי מעלליו, ובעכ"ח אתה מת, ובעכ"ח אתה עתיד ליתן דין וחשבון, שעיי"כ ירך לבבו להיות נכנע לפני ה' ממורא ועונש של יום הדין, וע"י תשובה מיראה זדונות נעשות שגגות, לאחר שכבר הורגל בתשובה מיראה ודבר אל לבו בענין ה'לד' תגמלו זאת הלא הוא אביך קניך ורוצה בטובתך עד שמביאו לידי כך שמתלהב בלבבו אהבת ה' ויראת הרוממות וע"י תשובה כזאת שגגות נעשים זכיות

וג"כ צריך המדריך והמוכיח ליתן דעתו על סדר תוכחתו שלא יאחר המוקדם ולא יקדים המאוחר, והיינו אדם שכבר נפל ברשת יצרו והלך זמן זמנים הרבה אחר תאות לבו ועבר על כמה דברים שהזהירה תורה מלעשות אותם, צריך תחילה המוכיח לדבר אל לבבו שיש עין רואה, ואוזן שומע, וכל מעשיו בספר נכתבים לתת לאיש כדרכיו וכפרי מעלליו, ובע"כ אתה מת, ובע"כ אתה